

ДЖЕСИ К. СУТАНТО

НЕПОИСКАНИТЕ СЪВЕТИ НА ВИРА УОНГ ЗА УБИЙЦИ

*Превод от английски
Ирина Димитрова*

 ciela

Първа глава

ВИРА

Вира Уонг Джуджу, на шейсет години, е Глиган, но всъщност е трябвало да се роди Петел. Става дума, разбира се, за китайските хороскопи. Вира Уонг е жена, много благодаря, но Петлите не могат да се мерят с нея. Всяка сутрин, точно в четири и половина, клепачите на Вира се отварят рязко като отскачащи нагоре ролетни щори. После горната част на тялото ѝ се надига от матрака – няма мързеливо изтъркулване от леглото за Вира, макар че сядането в него вече е съпроводено от множество прищраквания и прискърцвания на ставите ѝ. Тя провесва с наслада обутите си в пухкави чорапи крака и веднага намира чехлите, които с военна прецизност е оставила до леглото предишната вечер. Набързо изпраща съобщение на сина си да му напомни, че си проспива живота, а би трябвало да е станал и да е започнал деня си преди нея. Той в крайна сметка е младеж, на когото му предстои да завладее целия свят. Късните сутрини според Вира са само за малките деца и европейците.

След като се измива набързо, Вира надява сутрешните си одежди – фланелка с логото на Ралф Лорън, което е толкова голямо, че покрива цялата ѝ лява гърда (е, добре, благодарение на разрушителното действие на времето и гравитацията покрива горната част на гърдата ѝ), и спортен панталон. Нахлузва ръкави и ги нагласява така, че да няма нито ивичка изложена кожа между ръкавите на фланелката и допълнителните. Преди много години, когато беше самоуверена млада жена, Вира никога не проверя-

ваше ръкавите си и често се разхождаше с покрита с тен кожа на ръцете. Очевидно това бяха безумни дни, когато бе живяла неразумно и бе поемала ненужни рискове.

Сложила ръкавите, Вира кимва на отражението си и отива в кухнята, където поглъща половин литър вода със стайна температура – студената вода според Вира ще замрази мазнините в артериите и ще предизвика сърдечно заболяване. На вратата Вира нахлузва ортопедическите си маратонки и слънчевите очила с рогови рамки, а накрая и може би най-важната час от облеклото – слънцезащитна козирка, толкова голяма, че няма начин дори един слънчев лъч, причиняващ лунички и бръчки, да се промъкне до лицето ѝ. Сетне, без да поглежда назад, Вира излиза от вкъщи.

И всичко това се случва без помощта на будилници. Вира наистина би трябвало да е Петел, но не е, тя е Глиган и може би именно оттам започват всички проблеми.

Според китайския хороскоп Глиганите са добросъвестни, състрадателни и именно от тях е хубаво да се потърси искрен съвет, когато е необходимо. За беда, малцина търсят Вира за искрен съвет, а дори и за неискрен. Единственият човек, който би трябвало да ѝ се обажда за съвет непрестанно – синът ѝ Тилбърт, – никога не го прави. Вира не може съвсем да проумее защо. Когато родителите ѝ бяха живи, тя често ги търсеше за съвет дори когато не ѝ бе необходим, защото за разлика от сина си, Вира беше грижовна дъщеря и си даваше сметка, че като пита родителите си за съвет, ги уверява, че има нужда от тях. Е, няма значение. Вира е съвестна майка и бездруго прави какво ли не, за да даде на Тили всички съвети, от които би могъл някога да има нужда. Предишните ѝ съобщения гласят:

Изпратено днес, в 4:31 часа сутринта:

Тили, буден ли си? Часът е 4:31 сутринта, много късно. Когато бях на твоята възраст, се събуждам в 4 всяка сутрин да готвя закуска за дядо ти и баба ти. Ставай! Живей за мига! Carpe diem! Сърдечни поздравии, мама.

Изпратено вчера, в 7:45 часа вечерта:

Тили, забелязвам, че това момиче @NotChloeBennet е харесало ДВА твои видеоклипа в ТикТок! Смятам, това означава, че те харесва. Гледам профила ѝ и тя се цупи много, но според мен ще бъде добра съпруга. Миналата седмица е отишла с майка си на маникюр, което означава, че е грижовна дъщеря. Може би е хубаво да се промъкнеш и да проникнеш в преките ѝ съобщения. Сърдечни поздравии, мама.

Вира беше особено доволна, задето използва фразата „да се промъкнеш и проникнеш в преките ѝ съобщения“. Вира държи да бъде в крак с всякакви новости. Не желае да изостава от по-младите поколения. Всеки път, когато попадне на безсмислено звучаща фраза, я проверява в Гугъл и си записва значението ѝ в малкия си бележник.

Изпратено вчера, в 5:01 часа вечерта:

Тили, 5 часът вечерта е, надявам се, че си изял вечерята си. Вуйчо ти Лин винаги вечеряше в 7 часа вечерта и не доживя дори до трийсет. По-добре си изяж вечерята сега. Сърдечни поздравии, мама.

На това всъщност се сдоби с отговор.

Тили: Вуйчо Лин умря, защото беше блъснат от автобус. И ти казах да престанеш да ми викаш Тили. Казват ми Бърт.

Вира: Не възразявай на по-възрастните. Не те възпитавам така. И какво му е лошото на Тили? Това е хубаво име, с баща ти мислим дълго и сериозно за името ти, би трябвало да го цениш.

Последва ново мълчание от Тили. Но е без значение. Точно сега Вира няма време за своя вироглав син, защото тъкмо ще започне сутрешната си разходка, а сутрешните разходки са сериозна работа. Първо, има разтягане. Мнозина на нейната възраст се оплакват от сковани стави и неособено гъвкави крайници, но Вира може да клекне ниско, без да се затрудни, и се навежда от кръста, докато докосне с пръсти маратонките си. Като тийнейджър Тили ужасно се срамуваше от упражненията за разтягане на Вира. Умоляваше я да ги прави вкъщи вместо на тротоара, но на човек му трябва чист въздух, за да се разтегне както трябва, а и бездруго Тили би трябвало да се гордее, че майка му дава такъв добър пример на съседите им.

С достатъчно разгрети мускули Вира застава в поза за вървеж – вирната брадичка, изпъчени гърди и перпендикулярно разположени спрямо тялото ѝ лакти. После тръгва, размахва юмруци пред гърдите си с ентузиазма на севернокорейски войник на национален парад. Сутрешната разходка на Вира може да бъде описана само като енергична. Тя е генерал на военен поход, стопява километрите с безмилостна експедитивност. Всеки достатъчно глупав да се изпречи на пътя ѝ е посрещан със смразяващ поглед (който е невидим зад слънчевите очила и козирката), но Вира се наслаждава на необходимостта да свърне покрай минувача, тъй като това е възможност да изпробва пъргавината си и бързината на рефлексите си.

За последния ѝ рожден ден Тили ѝ подари часовник „Самсунг“, който може да брои крачките ѝ, но Вира няма

нужда от него, защото знае точно колко крачки отнема всекидневният ѝ маршрут: три хиляди сто и дванайсет крачки, като тръгне от „Трентън“ и „Пасифик“, където е къщата ѝ, надолу по „Вашингтон“, където всички семейни магазинчета за хранителни стоки и сувенири се подготвят да отворят за деня. Неколцина от собствениците на магазините махат на Вира и се провикват да я поздравят, но всички знаят, че тя не може да спре да побъбри, не и по време на сутрешната си разходка. И все пак Вира има безупречни маниери, затова извиква нещо мило на мандарин като: *О, пъпешите изглеждат добре, господин Хун!* или *Времето най-после се затопля, сестра Джао!* – докато минава забързано.

Забавя малко пред кафенето, което изникна като неприятна гнойна пъпка преди две години на „Вашингтон“. Собственикът е невъзпитан младеж, който дори не живее в Китайския квартал. Устните на Вира се извиват в подигравателна усмивка, докато минава, и както всяка сутрин тя тихо проклينا кафенето. Дори името я дразни. „Кафенето“. Може да си представи какво объркване предизвиква сред клиентите. *Къде искаш да отидем? В „Кафенето“: Добре, кое? „Кафенето“! КОЕ ТОЧНО?* Човек би си помислил, че с подобно име „Кафенето“ би се провалило отдавна. Но не, напук на всякаква логика не само че не потъна, ами процъфтя и крадеше клиенти от по-старите заведения наоколо. Често, както седи в тихото си магазинче за чай, мислите на Вира се насочват към „Кафенето“ и провалят прекрасния ѝ чай. Действително „Кафенето“ и ужасно нездравословният му продукт – кафе, гадост – са чума за жителите на Сан Франциско, не, за човечеството.

Когато стига до драконовата врата на Китайския квартал на Буш Стрийт, тя завива и тръгва по „Стоктън“ чак до парка „Уо Хъй Юен“, където групата по тайджицюен тъкмо започва тренировката си. Съпругът ѝ Дзинлун идваше тук

всеки ден, докато не получи инсулт. Често се опитваше да придума Вира да го придружи, но тя не виждаше смисъл в тайджи. Твърде бавно, за да е полезно, ясно е. Толкова ефективно, колкото и йога, което ще рече, не много. Всеки път, когато Дзинлун приключеше с тайджи, Вира му проверяваше пулса и никога не превишаваше осемдесет. Какъв изобщо е смисълът? И все пак тя минава през „Уо Хъй Юен“, маха на тайджи групата и не обръща внимание как сърцето ѝ се къса, когато не вижда Дзинлун сред бавно движещите се хора. Глупачка, разбира се, че Дзинлун не е тук, той е на сигурно място в сребърна урна във всекидневната ѝ, и толкоз.

Първото нещо, което Вира прави в края на всяка разходка, е да притисне палец към китката си и да измери пулса си. Доволна, че е достигнал достойните за уважение деветдесет и два удара в минута, Вира влиза през тъмния си магазин за чай и се качва обратно по стълбите да жилището си. След ободряващ студен душ Вира хапва добре балансирана закуска от оризова каша, консервирани пачи яйца и ферментирало тофу. Накрая се връща долу и се заема да подреди и подготви магазина си.

Като тийнейджър Тили с удоволствие посочваше неточностите в наименованието „Световноизвестната чайна на Вира Уанг“.

– Първо, никой не знае за нея, така че всъщност не е „световноизвестна“ – подхвърляше той и извърташе очи.

Вира цъкаше с език, но преди да успее да отвърне, Дзинлун се намесваше:

– Не е вярно, майка ти беше много известна в Китай с чайовете си. Множество клиенти идват от далечни места само за да опитат чая ѝ.

– Мм-хм – казваше Тили, явно неособено убеден. Бързо преминаваше към следващото нападение. – А защо се нарича Вира Уанг? Ти си Вира Уонг.

– А – обаждаше се Дзинлун с възхитен поглед към Вира. – Това е, защото майка ти е много умна дама, много съобразителна. Вира Уанг е много известна личност, дори белите хора знаят името ѝ. Затова майка ти каза, че можем да кръстим магазина на нея.

– Това се нарича изопачаване на фактите, татко – сопваше се Тили. – Могат да ви съдят за това! – После добавяше, доста злобно според Вира: – Ако някой знаеше за тая чайна, разбира се. Но тъй като никой не знае за нейното съществуване, няма значение.

Дзинлун само се засмиваше и потупваше Тили по гърба.

– О, синко, толкова много знаеш за закона. Може би отиваш да учиш право?

Всичко бе толкова по-лесно, когато Дзинлун беше наоколо и действаше като буфер между Вира и Тили. След смъртта му отношенията между майка и син бавно, но неизбежно замряха почти напълно. Тили наистина отиде да учи право. Сега е младши сътрудник в престижна правна кантора близо до „Ембаркадеро“, с толкова високо разположени офиси, че можеш да видиш фаровете на колите да проблясват вечер на моста на Залива. Не че Вира има как да знае; Тили никога не я е канил в офиса си, но на нея ѝ е приятно да си представя какво вижда Тили, като погледне от прозореца на офиса си.

Престани да мислиш за Тили, упреква се Вира, като взема от масата последния стол и го слага на пода. Отива до входната врата и обръща табелата от ЗАТВОРЕНО на ОТВОРЕНО, после минава зад щанда и сяда на столчето в очакване на клиентите.

„Световноизвестната чайна на Вира Уанг“ е отворена за бизнес.